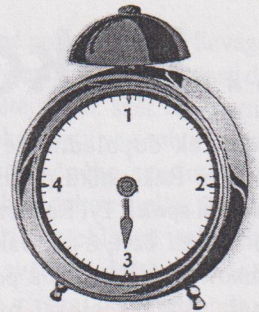




WINTRŮV RAKOVNÍK



XXIX. KRAJSKÁ PŘEHLÍDKA AMATÉRSKÝCH DIVADELNÍCH SOUBORŮ
S VÝBĚREM NA NÁRODNÍ PŘEHLÍDKU TRADIČNÍHO DIVADLA V TŘEBÍČI
A FEMAD V PODĚBRADECH

BŘEZEN 2005

Bez divákova náhledu jsem v koncích

Kolik si myslíte, že čítá česká kinematografie pravých sci-fi titulů? Přiznám se, že nemám ponětí. Ne tak **Adam Doležal**. Ve svých několika málo letech se slušně orientuje. Divadelní hry si píše vlastní, podle mínění zdejší poroty obstojně. Sám jsem se světelně podílel už na jeho druhém, scénáristicko-režijním, kuse - divadelní inscenaci **...Bukowski - o citech a pocitech**. Museli jsme si mnoho vyříkat.

Adame, jak se ti líbila světla?

Byl jsem spokojený. Rozhodně víc, než když hrajeme někde jinde, kam ty nejezdíš a já pak musím svítit sám. Jsem rád, že jsem dnes svítit nemusel a že byla světla, se kterými se dalo svítit, což nebývá pravidlem.

Takže jsi spokojený s místním zázemím?

Ano, s tím jsem spokojený. Nevím, jak moc jsem spokojený se svým osvětlovačem. Se zázemím určitě. *(smích)*

A co zvukař? Ten jde s osvětlovačem ruku v ruce.

Co k němu říct. Snad jako obvykle. Byl moc

hrc prc. Nešel do toho s citem. Zvučil jako jablka s křenem. *(smích)*

Já doufám, že si to přečte.

Pozor, například bodák musím pochválit. Udělal kouzlo nechtěného. Ale to nepiš. Potom bychom možná nedostali žádnou cenu za světla...

To je zajímavý podnět. Cena za světla nebyla dosud zavedena, ale možná by mohla a měla být...

To by se určitě líbilo mému osvětlovači, mně je to, upřímně řečeno, úplně jedno. *(smích)*
Pojďme dál. Proč zrovna Bukowski?

Bukowski je náhoda. Neměl jsem co číst. Procházel jsem knihkupectvím, nahlížel do různých knížek a zaujala mě Bukowského knížka povídek, koupil jsem ji a přečetl. V každé povídce se mi líbilo něco jiného. Bukowského styl sice nežeru, nejsem tak zarytý extrémista, ale témata byla zajímavá. Napadlo mě, že by bylo dobré postavit na nich celé představení. Prapůvodně vznikalo ještě na dramaťáku, ale nakonec se přehouplo až na prkna.

Prozrad' nám, je to Bukowski?

Moc ne. Už tam Bukowského příliš není. Básně jsem nechal tak, jak jsou, do jejich textu se nesahalo. Jen jsem je rozdělil do dialogu.. Do textu povídek jsem už zasahoval. U jedné jsem například úplně změnil konec, pointu, v důsledku i celé téma. Zůstaly jen základy.

Tvůj scénář porota pochválila. Jsi polichocen?

Hodně mi to lichotí. Daleko víc, než když v Prachaticích prohlásili, že scénář stojí za jablka s křenem.

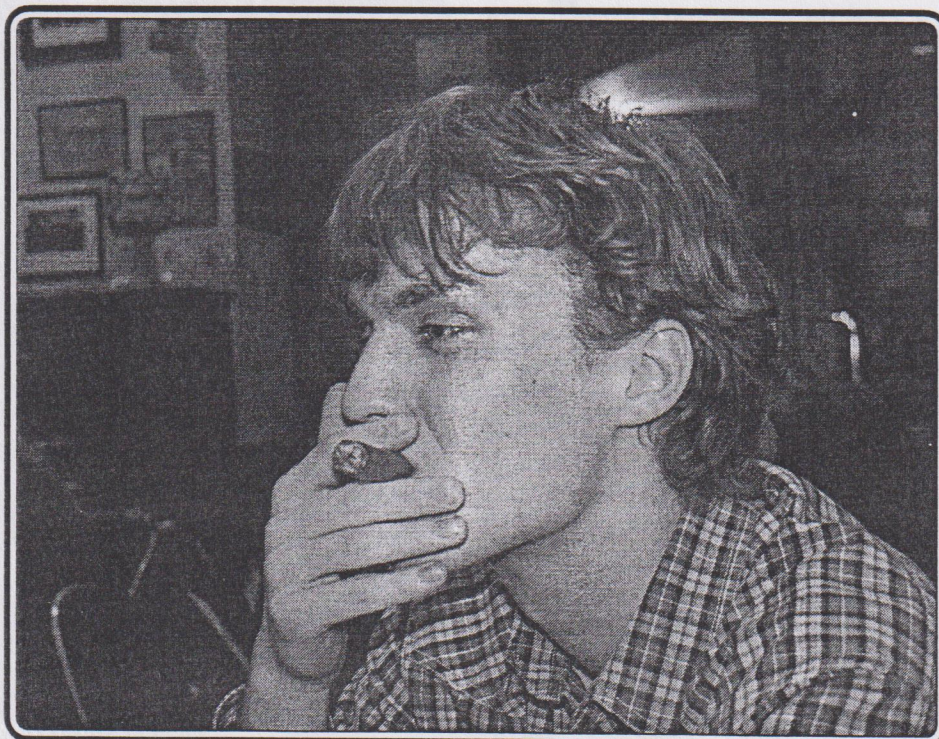
Čím si vysvětluješ, že se hodnocení tvého scénáře tak rozcházejí?

Já si je nevysvětluju. Představení přímo nenabízí náhled na samotnou problematiku. Proto může být různý. Někdo si udělá negativní náhled, někdo naopak kladný. Pak může existovat člověk, který si náhled neudělá. Třeba můj osvětlovač. Ten když si neudělá náhled, jsem v koncích. *(smích)*

Co si myslíš o hodnocení poroty?

Já jsem spokojený, protože řekli spoustu věcí, které jsou pravdivé. Většiny z nich jsem si vědom, jen jsem často nevěděl, jak je upravit, aby správně fungovaly. Objevíli i dost postřehů, kterých jsem si v životě nevšiml. Dobře řekli, že režisér, který režiruje svůj vlastní text, nemá odstup. Já ten odstup samozřejmě neměl a nikdy asi ani mít nebudu. Ted' na chybách budu pracovat, alespoň se nebudu nudit. *(smích)*

ruk, - ad -



Mladý pan režisér Doležal si umí mnohé chvíle náležitě vychutnat.

foto Jan Švácha

...Bukowski – o citech a pocitech

Divadelní spolek Tyl Rakovník

Ve čtvrtek dopoledne se na letošním Wintrově Rakovníku představil domácí Divadelní spolek Tyl Rakovník, respektive jeho mladší část, s autorskou inscenací ...Bukowski – o citech a pocitech. Autor scénáře Adam Doležal byl inspirován básněmi, ale především povídkami Charlese Bukowského, který je mnohými považován za příslušníka „beatnické generace“ spisovatelů, která se mimo jiné vyznačovala pohrdáním a znechucením „konvenčního“ způsobu života a hledala poezii v prostředích, která bývají označována za „okraj společnosti“ či u hrdinů, jejichž chování není zrovna běžné. Nesporná kvalita předlohy Adama Doležala tkví především v tom, že nepreferuje ani jeden z těchto světů, naopak staví je proti sobě, někdy až přímo konfliktně (například příběh Connie a George) a svět „beatníků“ zobrazuje nejen jako „ten pravý“, ale také jako svět úniků, neschopností opravdového citu a lpění na dogmatech, což se projevuje tím, že postavy hledají alternativu či náhražku pro hodnoty, jichž nejsou schopny (alkohol, pimprlátko, figurína z výlohy atd.). Dogmatické lpění na těchto zásadách pak může vést až k tomu nejkrutějšímu násilí pod heslem „žije-li někdo jiný svět než náš, nemá právo na život“ (zavraždění Hanka a Jitřenky).

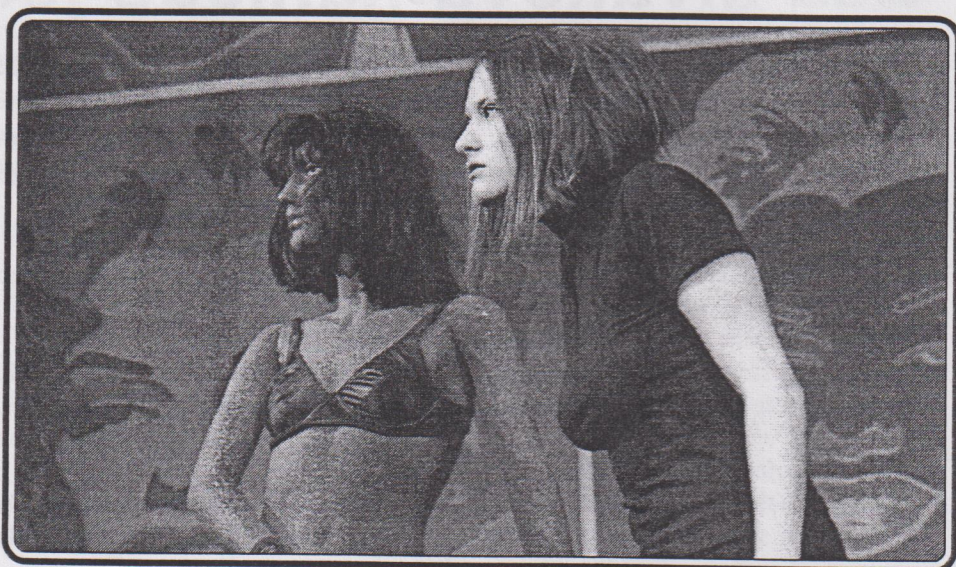
Je velká škoda, že slibná a neotřelá témata, která scénář nabízel, nebyla využita v samotné jevištní realizaci. Základním problémem

režie (opět Adam Doležal) je absence výrazného úhlu pohledu z divadelního hlediska. Tento „klíč“ k celkovému vnímání se nabízel přes postavu vypravěče, leč jeho pojetí zůstalo celou dobu příliš obecné a jeho vztah k jevištním skutečnostem neutrální a tudíž obecný. Tento fakt se pak, bohužel, projevil i ve vyznění většiny minipříběhů či situací, které sklouzly do pouhého vyprávění a staly se proto lineárními, bez ambice na hlubší sdělení. Světovou výjimkou byl příběh Roberta, jeho figuríny Stelly a přítelkyně Brendy, kde byl použit princip nadsázky a

ironie, tedy jasný onen úhel pohledu, a tam pak vyznívala inscenace divadelně nejpůsobivěji, nejživěji a nechybělo tolik potřebné jevištní napětí, včetně hořkých podtónů. Tam, kde se inscenace spokojila s pouhou ilustrací a popisem vyznívala naopak nejproblematičtěji.

Závěrem je nutné podtrhnout, že po herecké stránce jsme viděli velmi talentovaný a vyrovnaný kolektiv, se kterým rozhodně stojí za to podnikat sympatické pokusy, jakým inscenace ... Bukowski rozhodně je.

Milan Schejbal



Prachy? Prachy!

Nové divadlo Mělník



Nové divadlo Mělník přivezlo na Wintrově Rakovník 2005 hru současného anglického komediografa R. Cooneyho „Prachy? Prachy!“. Jedná se o jeden z jeho nejzdařilejších textů, který se často objevuje na jevištích českých divadel. Předností této komedie jsou především mistrně napsané situace, do kterých se hrdinové příběhu dostávají. Ty jsou určující pro celkové vyznění hry i pro samotné jednání postav, neboť jedna vyvolává vzápětí další až k neúnosnosti. Lze tedy říci, že po této stránce měl soubor při volbě titulu šťastnou ruku. Méně už se mu však dařilo v samotné jevištní realizaci. Úkolem režie v tomto druhu komedií je zejména důsledně rozkrýt a následně vybudovat přehledné situace přímo na jevišti. V mělnické inscenaci není vždy patrné, kde má jednotlivá situace vrchol a kde začíná situace nová, naopak dochází k jejich splývání a tím má vše na jevišti stejnou důležitost, temporytmus se stává

monotónním a divák ztrácí pozornost. S tím souvisí i to, že není vždy čitelné, jak která postava v daném okamžiku jedná a „o co jí jde“. Jako příklad uveďme samotný začátek inscenace, kdy se hlavní postava – Henry – musí okamžitě vyrovnat s faktem, že náhodou přišel ke kufru plnému peněz a má jediný plán – co nejrychleji zmizet s penězi i s manželkou do Barcelony. Na druhé straně manželce Jean jde jenom o to, aby důstojně proběhl večírek na oslavu Henryho narozenin a je ochotna pro to udělat vše. Každý z nich má tudíž svůj cíl, za kterým důsledně jde a to je např. jeden ze zdrojů humoru. Režii a hercům se bohužel nepodařilo zcela tento základní předpoklad sdělit a následně jej svým jednáním naplňovat. Stejně tak byla opomenuta důležitá dějová okolnost – neúprosně pracující čas. Kvůli tomu jsme na ni i my diváci zapomněli a vytratil se tak hlavní hnací motor příběhu. A tak bychom mohli pokračovat. Díky těmto nedůslednostem přestal být místy čitelný samotný děj a pak logicky nevycházel hlavní záměr komedie – pobavit diváky.

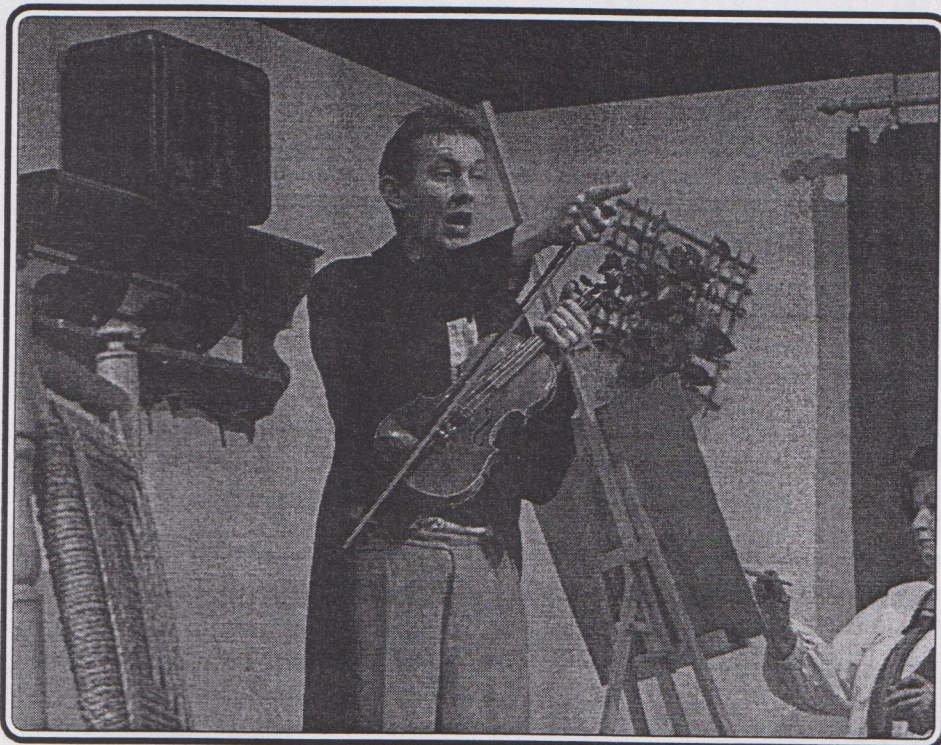
Pavla Morávková

Podivná paní Savageová

Divadelní spolek Jiří Poděbrady

Divadelní spolek Jiří Poděbrady si pro svou inscenaci vybral Patrickovu hru Podivná paní Savageová, která byť přes půl století stará, obsahuje nadčasové téma, pociťované i v současnosti – co všechno je člověk ochoten udělat v honbě za penězi. Autor zde proti sobě staví svět pacientů soukromého

sanatoria duševně nemocných a svět tzv. normálních lidí, navíc ještě vysoce společensky postavených. Pojítkem mezi těmito dvěma světy je postava paní Savageové, kterou chce její rodina zbavit svéprávnosti, aby získala kontrolu nad jejím veškerým majetkem. Jedním z hlavních témat



hry je postupné poznávání paní Savageové, že svět „za mřížemi“ je ve skutečnosti daleko bohatší a lidštější než svět tzv. normální. Citlivou redukcí textu se souboru podařilo zbavit hru zbytečného sentimentálního nánosu spjatého s dobou vzniku. Režisérovi se pak podařilo přehledně zobrazit oba protichůdné světy. Zvláště v rovině tzv. pacientů, kde všichni herci působili velmi věrohodným dojmem a své party bravurně zvládli bez zbytečné karikatury. Stejně tak jistá textová redukce rodiny Savageovy prospěla čitelnosti ústředního tématu inscenace. Otazníky vyvolává režijně-herecké pojetí ústřední postavy paní Savageové, jejíž suverénní nástup do sanatoria a okamžitá vstřícnost ke svému okolí značně omezuje vývoj postavy. Pokud by se totiž její chování proměňovalo postupně s tím, jak paní Savageová poznává pacienty a situaci v sanatoriu, byl by výsledek dramatictější a tím pádem divácky zajímavější. Takto, svým způsobem, neboť se jedná o ústřední postavu, je oslaben účinek inscenace. Celkově kvalitnímu inscenačnímu výsledku prospěla i výprava. Scéna je řešena velice výhodně z hlediska mizanscény a navíc vytváří i atmosféru a styl. Kostýmy velice zdařile vystihují vnější charakteristiku postav. Výtvarně je scénografie jednoznačně inspirována poetikou filmové produkce středního proudu 40. až 50. let minulého století, což evokuje i úvodní světelně-zvuková koláž. Jsme toho názoru, že je škoda, že tato nabídka neposloužila jako základní inscenační klíč celé inscenace.

Kolektiv poroty

Asi šest... ..

A je tu opět další část volné rubriky. Tentokrát má, zdá se, přispěvatel poetickou duši, i když nejspíš nejen duši... No, jen posuďte sami:

Po probuzení padá na mě vína

Bude to asi kocovina

Je to snad má špína,

Co teď ze mě líná?

Na posilněnou loknu si vína

Položím se do tvého klína

A pravím: Nebyla to včera hovadina?

Byla.

Toto složil jeden anonymní milovník po probuzení z opilecké noci. Také nevíte, o kom to mluvil? Myslím, že je to jedno. Pro kohokoli jiného, kdo by si chtěl vylít svoje srdíčko na stránkách našeho zpravodaje máme občas sem tam volné místo, tak neváhejte a ... pište.

„Festivalové“ publikum zafungovalo

Paní Nataša Doležalová mi byla sympatická nejen kvůli jménu, ale i jako představitelka podivné paní Savageové ve stejnojmenné inscenaci divadelního spolku Jiří z Poděbrad. Pravda, během rozhovoru byla celkem skoupá na slovo, nepouštěla se do nějakých velkých samostatných promluv a neodpovídala na co nemusela, o to víc si ale udržela ono ozvláštní fluidum, které z ní číselo už z jevišť.

Vy sama máte děti? A pokud ano, bojíte se, že by vás mohl postihnout stejný osud, jako Vaši postavu?

Mám děti, mám dokonce i nevlastní děti. Manžel sice neovdověl, ale rozvedl se. Ale moje děti jsou podstatně lepší, než ty, co mám ve hře. Máme se rádi a udělaly by pro mě první poslední.

Váš osobní vztah k penězům je bližší postavě paní Savageové, nebo spíše naopak?

K penězům mám vztah stejný jako postava, protože bych ani neuměla zahrát nic, co sama necítím. Nevím, jestli jsem to dala najevo nebo ne, ale co necítím, tak ani nemůžu zahrát, protože ani nejsem herečka.

Celé představení ale stojí víceméně na Vašem výkonu. Míváte před představením hodně trému?

Trému mívám před každým představením. Dnes taky. Když jsem začínala, tak tréma opadávala prvním výstupem na jeviště, ale čím jsem starší, tak se mi zdá, že tréma trvá během celého představení, ale zase na druhou stranu bývá úměrná, takže se dá zvládnout.

Jak se vám hrálo dnes v Rakovníku?

Výborně. Zpočátku jsem sice měla strach z obecnstva, protože takové to festivalové či přehlídkové publikum znám, ale nakonec jsem byla strašně spokojená, protože obecnstvo reagovalo a udělalo moc hezkou atmosféru.

- ad -

Perkinsonův kuvřík

Dnes jsme si pro vás připravili kratičkou zpověď proslaveného devianta, lupiče a výtržníka, zloděje mnohatisícových částek, pana **Luboše Černého**, člena souboru **Nové divadlo Mělník**.

Kdyby vám teď někdo přinesl scénář a mohl byste si vybrat postavu, byl by to opět Henry Perkins?

Určitě ano. U nás v divadle už jsem takhle zaškatulkovaný z předešlých her. A vyhovuje mi to. Kdybych já dostal kufřík, zachoval bych se stejně jako on, asi bych se taky snažil „zmizet s prachama“.

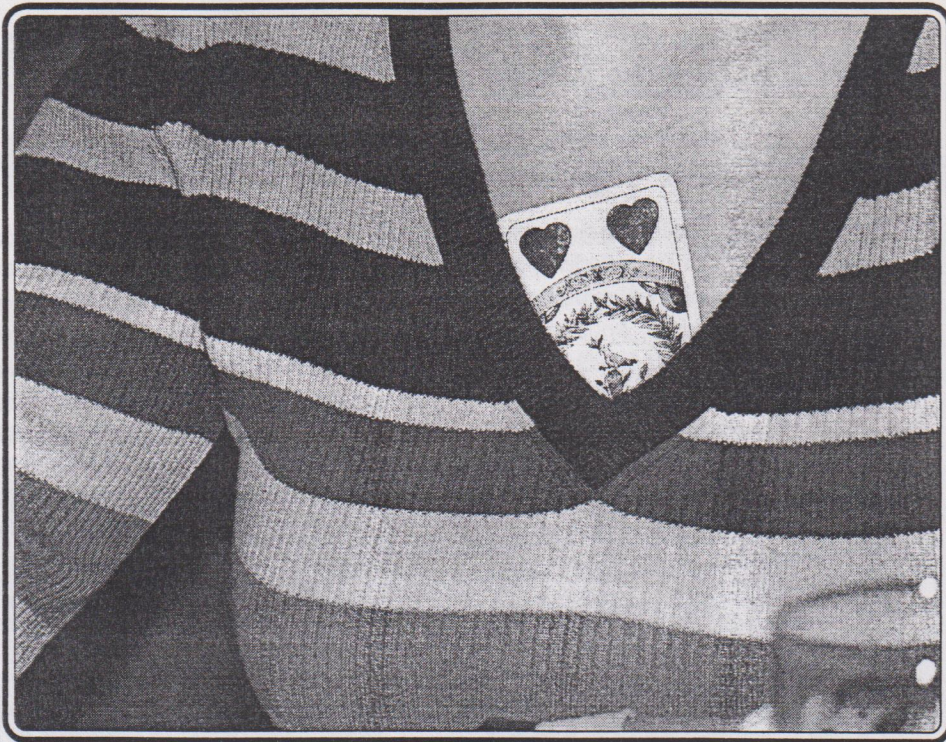
Jaká byla vaše cesta k divadlu?

Jednoduchá, protože já jsem hrával kdysi hokej. U nás hrál soubor Specifik, možná si to pamatujete, „speciálně fikaná kultura“, a jeho ředitelem byl vedoucí kina. My vždycky, když se ženil hokejista, jsme mu dávali chomout, miminko... Jednou jsme nic neměli připravené a museli jsme improvizovat. Právě s tímhle člověkem. A netrvalo dlouho a dostal jsem od něj svůj první scénář, byli to „Výtečníci“ od Pavla Dostála.

A co jste tam hrál?

Řekli mi, že mám hrát školníka. Jenže pak jsem zjistil, že školník zpívá. Tak jsem rychle dostal učitele matematiky.

Ov a Ev



Někdo tahá svá esa z rukávu. Víte, kde máte vy svá esa?

foto hlb

Právě včera 2.

Dobré ráno, vítám všechny informací chtivé zvědavce u naší nebulvární a téměř seriózní (proč si to nepřiznat, že?) rubriky. Nebudeme otálet se zbytečnými slovy a přistoupíme raději hned k tomu, co vás zajímá nejvíc, a to ke zprávám samotným:

Ze světa módy

Jaro je tady, přináší sebou i nové jarní výstřelky módy. Jak si již mnozí návštěvníci baru jistě všimli, letos pofrčí krátké sukně a obnažená ženská (nejen) kolena budou k vidění téměř na každém kroku! Ministerstvo zdravotnictví proto varuje: „Pozor, kam šlapete!“ Naše redakce je však již z principu v opozici a říká ano těmto nekonformnostem! Vždyť přece není nutno zakrývat svá těla pořád a jaké jiné roční období se k těmto módním úlitbám hodí lépe, než světlem prosycené a hormony přeplněné jaro, že pánové? Co z toho tedy plyne? Děvčata, nestyďte se, i když se zdá, že vaše lýtko nikdo neocení, vždy se najde někdo, kdo šmíruje za rohem. Každé zrno proto padne na úrodnou půdu!

Nonstop akce zkracují život!

Neoficiální průzkum prokázal, že na přehlídkách, či jim podobným akcím, ubíhá jejich stálým návštěvníkům čas rychleji než ve skutečném životě! Jedná se totiž o pravý opak situace, která nastává ve vesmíru, kde člověk pomaleji stárne. Vědci tak usoudili

z pohledu na některé účastníky, kteří ještě včera vypadali na dvacet a již dnes měli výrazy čtyřicetiletých, životem ostřílených mazáků. Redakce ovšem považuje tuto informaci za zcestnou a zcela utopickou, všichni přece z hodin biologie dobře víme, že mitochondrie zaviňující proces stárnutí nejsou ve vnější podobě nijak svázané s kruhy pod očima, tudíž člověk je vždy tak starý, jak má napsáno v občanském průkazu. Ve vašem zájmu, prosím, o něj vždy raději žádejte, protože nikdy nevíte, s kým se to vlastně bavíte...

A nyní již jen letem světem. Jeden nejmenovaný člen jednoho nejmenovaného souboru je vyznavačem adrenalinových sportů. Jeho záliba jej dokonce nenechá ani se pořádně naobědvat, protože sedět jen tak u stolu je příliš konformní záležitostí a tak si sedá zásadně před porotu ve chvílích rozborů. Nám nezbyvá, než mu přát, ať mu i nadále přeje štěstí a on vše ve zdraví přežije. Česká vláda dle dostupných informací ještě nepadla. Anonymní mluvčí nám však sdělil, že vláda si svojí chybu dobře uvědomuje a ze všech sil pracuje na jejím co možná nejrychlejší odstranění.

Počasi si z nás dělá legraci. Ano, dělá, jak jinak si vysvětlit, že se nedrželo naší včerejší předpovědi a navzdory všem našim snahám přešlo včera do teplejší fronty, čímž upřímně zaskočilo všechny občany ve sněhulích, kabátech a beranicích. Další předpovědi se tudíž vzdáváme, protože místní klima nás tímto naštválo a my se od jeho avantýr nadále distancujeme.

- ad -

DNEŠNÍ PROGRAM

Pátek 25. března 2005

Tylovo divadlo

9.00 - 11.10 hodin

Terry Prattchet

SOUDNÉ SESTRY

Malé divadlo při DDM Kolín

Tylovo divadlo

14.30 - 15.50 hodin

Cervantes - Averčenko - Karel Čapek -

Anderson

ACH TA LÁSKA ...???!

Divadelní soubor HAVLÍČEK Neratovice

Tylovo divadlo

20.00 - 21.10 hodin

Vladislav Vančura

ROZMARNÉ LÉTO

V.A.D. Kladno